

Guy de Maupassant (1850 – 1893): Kulička (1879)

Struktura zkoušky:

1. Literární druh a žánr, umělecký směr / tvůrčí skupina, literárněhistorický kontext, údaje o autorovi ve vztahu k dílu; 2. Doba a místo (děje); 3. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
4. Námět, témata, hlavní motivy;
5. Zvláštnosti kompozice; 6. Jazykové zvláštnosti a kulturní souvislosti.

(1) Žena sedící vedle něho byla jednou z těch, jimž se říká lehké; proslavila se svou předčasnou tělnatostí, za niž také vděčila přezdívce Kulička. Byla pomenší, všude pěkně kulatoučká a kyprá, až skoro sádelnatá, i prsty měla baculaté a v kloubech zúžené, takže trochu připomínaly věnec špekáčků; napjatá kůže se na ní jen leskla a pod šaty se jí dmulo obrovské poprsí. Při tom všem však byla velmi vábná a pořád velmi vyhledávaná, tak byla svěží, radost pohledět. Obličej měla jako červené jablíčko, jako pivoňkové poupě v rozpuku; svítily v něm nahoře dvě překrásné oči, překryté hustými dlouhými řasami, které je zahalovaly tajemným stínem; a dole rozkošná drobná ústa s lesklými dětskými zoubky a vlhkými rty, jen je zlíbat. Navíc prý měla ještě celou řadu dalších nedocenitelných kvalit.

Jakmile ji spolucestující poznali, ozvalo se mezi počestnými dámami šuškáni a slova „nevěstka“ a „všem pro hanbu“ byla slyšet tak nahlas, že Kulička zvedla hlavu. Rozhlédla se dokola po všech sousedech tak vyzývavým a sebejistým pohledem, že se ihned rozhostilo naprosté ticho a všichni sklopili oči vyjma Loiseaua, který po ní rozjíveně pokukoval.

(2) Když se chystali zasednout k večeři, objevil se pan Follenvie a svým chraplavým hlasem se přede všemi zeptal:

„Pan pruský důstojník se nechává slečny Alžběty Roussetové ptát, jestli si to pořád ještě nerozmyslela.“

Kulička zůstala stát, že by se na ní krve nedořezal; ale vzápětí zbrunátněla a tak se zalkla zlostí, že ani promluvit nemohla. Konečně vybuchla: „Vyříd'te tomu dobytku, tomu praseti nestydatému, té mrše prušácké, že nebudu chtít nikdy, rozumíte, nikdy, nikdy!“

(3) Hrabě však měl mezi předky tři velvyslance, a poněvadž vypadal jako diplomat, byl zastáncem obratného vyjednávání.

„Musíme ji přemluvit,“ řekl.

A tak kuli spiknutí. (...)

Hraběnka navrhla odpolední vycházku; jak bylo smlouveno, hrabě se zavěsil do Kuličky a zůstal s ní trochu pozadu. (...) „Vy tedy, milé dítě, chete nás i sebe nechat raději zde, kde nám hrozí, stejně jako vám, přepadení Prušáků a jejich násilnictví, než byste souhlasila s ústupkem, který jste ve svém životě tak často povolila?“

Kulička neodpovídala.

(4) Hrabě přistoupil k hostinskému a tiše se zeptal:

„Už je to dobré?“

„Ano.“

Ze slušnosti spolucestujícím nic neříkal, ale přikývl lehce hlavou. (...) Všichni se tvářili, jako by měli bůhvíco práce, odtahovali se od ní, jako by ve svých sukních roznášela nákazu. Potom vběhli do vozu a Kulička vstupovala sama, poslední, a tiše usedla na své místo.

Zdálo se, že ji nevidí, že ji neznají; paní Loiseauová se na ni z dálky pohoršeně podívala a řekla polohlasně svému manželovi:

„To jsem ráda, že nesedím vedle ní.“

Dostavník sebou těžce škubl a cesta se začala.